

POLÍTICA

El polític que parla en versos de 140 caràcters

El conseller Toni Comín, que presumeix d'haver estat el primer caçatalents que la tardor de 2013 va parlar a Oriol Junqueras de Gabriel Rufián, diu d'ell que és una mescla d'un *cantaor* i un *torero*. Almenys aquesta va ser la seva primera impressió. El periodista Maiol Roger tampoc no sabia gaire bé qui era. El va veure per primer cop baixant del cotxe de Junqueras, durant la campanya de les municipals de 2015. Llavors li va semblar "sortit d'una pel·lícula dels anys cinquanta". D'on ha sortit i com ha arribat fins aquí, va preguntar-se. Ara, en el llibre que acaba de publicar, *Gabriel Rufián, el polític imprevist* (Angle Editorial, 2016), tracta d'endinsar-se una mica més en la persona –o el personatge– que hi ha darrere del diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya al Congrés. Per a això el sotmet a una extensa entrevista, no sempre plàcida.

Que és una mica barroc, ho admet

Qui és Gabriel Rufián, d'on ha sortit i com ha arribat fins on ha arribat? Un llibre-entrevista del periodista Maiol

Roger tracta de respondre com el diputat d'ERC al Congrés va passar de la irrellevància a ser el cap de llista en unes eleccions generals en només dos anys. Va ser gràcies sobretot a les xarxes socials, els platós de televisió i un estil molt peculiar de comunicar, un còctel que ha creat un personatge amb tants fans com 'haters'.

Reportatge de Nicolas Tomas

probablement el que li va permetre a ell, una persona que no ha deixat rastre a internet abans de 2014, ascendir de soldat ras de Súmate a cap de llista d'Esquerra a Madrid, i destronar el totpoderós Joan Tardà. També, com tants altres en aquests temps de la nova política, s'ha popularitzat als platós de televisió, primer a El Punt Avui Televisió i després a 13tv i TV3.

Net d'andalusos i fill únic de dos pares que es van conèixer a l'organització marxista-leninista Bandera Roja, Gabriel Rufián es declara "marxista, una persona d'esquerra, tot a l'esquerra que es pugui ser". De nen, explica, "era el típic que responia al professor amb segons quines afirmacions", quan parlaven, per exemple, sobre Cuba, la monarquia borbònica o la transició espanyola. El diputat d'ERC, que va estudiar tota la carrera amb el Che Guevara a la carpeta, afirma que el seu millor professor va ser paradoxalment un capellà: l'ex-alcalde psuquer de Santa Coloma de Gramenet, Lluís Hernández, el "capellà roig". Tant et pot citar Oscar Wilde o Rosa Luxemburg com Lenin o el Subcomandante Marcos. De vegades busca les cites a Google, confessa.

Segons Rufián, fins que no va passar de l'escola a l'institut, del barri de Fondo de Santa Coloma al centre de Badalona, "no coneixia gent que parlés català a casa seva com el seu idioma matern". Allà, a l'institut, diu que "al principi xocaven els cognoms en passar llista, trobar-te cognoms com Rovira, per exemple". També parla de la infantesa al barri difícil de Fondo: "A l'estiu no podies anar amb calçat molt descobert per les xeringues al carrer. O veure amics dels meus pares en una cantonada com zombis".

A ell no se li pot aplicar el relat del nouvingut a l'independentisme. "Jo no m'he mogut de defensar el dret a l'autodeterminació dels pobles", insisteix. Veu la independència com a part imprescindible de la revolució. "Si l'independentisme no fos revolucionari, ni Josep Oliu, ni el de Freixenet, ni la monarquia, ni l'Ibex 35, ni Paco Marhuenda, ni el PP, ni el PSOE estarien tan empenyats", afegeix amb el seu estil efectista. I, amb la mateixa transcendència, assegura haver fet el salt a la política per poder explicar al seu fill que ha fet "alguna cosa en un moment històric i excepcional".

No és un home de partit. O ho és des de fa ben poc. Però l'argumentari el té ben après, quan per exemple diu allò de "tard o d'hora l'Estat espanyol s'haurà d'asseure en una taula de negociació" o que no creu que "aquesta Unió Europea tan pragmàtica que no ha deixat sortir Grècia ara deixi escapar Catalunya". Si bé durant la presentació del llibre va advertir que Podem és el principal adversari del procés, en la llarga entrevista defensa que "el 50% arribarà per la gent de Catalunya Sí que Es Pot que espera el canvi" i mira de bastir-hi alguns ponts.

El diputat d'ERC també és preguntat sobre les informacions d'EL TEMPS del passat octubre, quan fonts de Súmate presents a la reunió van relatar la tensió viscuda en la junta posterior al 27S, on gairebé arriba a les mans amb un company. I respon: "No vaig amenaçar ningú, però va ser una reunió enormement tensa (...) Va ser una reunió molt tensa però no hi va haver ni amenaces d'agressió ni res d'això. Hi va haver discussions, veus més altes que altres, gent que s'aixecava per intentar fer-se escoltar..."

Finalment, Gabriel Rufián parla sobre la seva bona relació amb el veterà diputat d'ERC Joan Tardà, a qui admirava ja des dels temps universitaris i amb qui va formar una *ticket* electoral inèdit. Considera que "l'estereotip que rodeja Tardà és injust" i només té bones paraules per al Joan Tardà que ha conegut: "És un Joan Tardà que s'hauria de conèixer una mica més, algú que va a Vallecas, Astúries, Valladolid, i a tot arreu l'aplaudeixen. És un referent per a l'esquerra de l'Estat espanyol, i no només perquè tingui la imatge de dir les coses 'per collons'".

Ell està convençut que la seva trajectòria és bastant normal, que "no hi ha gaire misteri". Ho justifica dient que "cada vegada hi ha més gent que venim de feines i vides normals que en un moment donat fem el pas a la política de primer nivell". No obstant això, en menys de dos anys ha fet un pas de gegant, de la no militància partidista ni organitzativa a encapçalar una llista al Congrés dels Diputats. Si la seva vida i trajectòria són *normals* o no, ja ho jutjaran el lector i el votant. "Fer política m'ho demanava el cos", diu Rufián. Però sense Junqueras, admet, potser no hauria fet aquest pas. ●

el mateix Gabriel Rufián. *Intensito*, en les seves pròpies paraules. "La seva imatge desperta entusiasme en alguns, estupor en d'altres, i directament rebuig en tercers", assegura Maiol Roger en la introducció del llibre. I confessa: "Jo era dels del mig, dels que no entenia quin sentit tenia fer política com qui intenta recitar una poesia d'adolescents enamorats". Després de l'entrevista, en descobreix el secret: "El gust per les frases amb un excés de sucre ve de sèrie". En certa manera, segons el periodista, és la forma que ell té per no sortir-se del guió del que vol dir.

On més ha conreat aquest gènere és a les xarxes socials, especialment a Twitter. Són frases curtes i efectives, que tendeixen a la transcendència i que s'han acabat convertint en fórmules que va repetint. Sempre aconsegueixen el seu objectiu: el *retweet*. Ara fins i tot les trasllada als seus discursos al faristol de les Corts. La xarxa dels 140 caràcters és